

DIÁKOK A PAPRIKAFÖLDÖN. Szorgalmas diáksereg dolgozik az Új Élet Tsz paprikaföldjén, zsákokba, ládákba gyűjtik a pirosító termést. A Gagarin általános iskola nyolcadikosai az osztálypénztárban őrzik majd a háromnapos munkáért járó pénzt, úgy mondják, jó lesz majd az évvégi ballagásra

Szegedhez kívánnak tartozni

Tanácsülések négy városkörnyéki községben

Jelentős szakasz zárult tegnap a szegedi vonzáskörzet közigazgatási rendezésének megvalósításában. Először három héttel ezelőtt adtunk tudósítást arról, hogy a megyeszékhely közelében levő öt községben aktívaüléseken vitatták meg a lakosság képviselői a Szegeddel való egyesülés kérdését. Ezeket, s a következő gyűléseken, megbeszéléseken, vitákon irányító volt a helyes megoldást kutató emberek kezében az MSZMP Csongrád megyei végrehajtó bizottságának az ország vezető testületeinek egyetértésével megfogalmazott állásfoglalása, mely — akárcsak a kormány — a településhálózat fejlesztéséről hozott határozata — koncepciózusan körvonalazta e környék közigazgatásának jövőjét. Tápe, Algó, Szőreg, Kiskundorozsma és Gyálarét lakossága a legkülönbözőbb fórumokon hallatta hangját, majd végzetül falugyűléseken hatalmazta fel a tanácsokat a döntésre.

Szombaton Algóyn, kedden Gyálaréten, szerdán Kiskundorozsmán, Tápén és Szőregen vitatták meg a tanácsülések a Szegeddel való egyesülést. Ezeket az üléseken részt vettek a megyei, városi és járási pártbizottságok, tanácsok, illetve a járási tanácsi hivatal képviselői.

Élő település

Kiskundorozsma választópolgárainak egyharmada vett részt az elmúlt három hét alatt valamiképpen a közigazgatási rendezés vitájában. A tegnap délelőtti tanácsülésen is — három témája volt — az első napirenden alakult ki a leghevesebb vita, a Tóth József tanácselnök által előterjesztett beszámoló és határozati javaslaton, melyek Kiskundorozsma és Szeged közigazgatási egyesítését célozták.

Mindaz, ami a tanácsügyi hozzászólásokban elhangzott, szorosan összefüggött a másik két megtárgyalt és elfogadott jelentéssel is. Az egyik az új tanácsörvény végrehajtásáról és tapasztalatairól szólt, a másik a nagyközség ifjúsága helyzetének alakulásáról.

A 14 tanácsügyi hozzászólás is tükrözte annak tudomásul vételét, hogy — dr. Paczuk István, a megyei tanács elnökhelyettese is említette hozzászólásában — lényegében egy kialakult gyakorlat jogi rendezéséről van szó. Arról, hogy Szegedet és Kiskundorozsmát az az egy zsilip se válassza el egymástól, a távolabbi jövőben se a szolgáltatások, se a művelődési, se a szociális ellátottság.

A napirend vitájában felszólalt dr. Csikós Ferenc, a városi tanács vb titkára, s azt kérte a nagyközség lakóitól, hogy az alvó településnek tartott Kiskundorozsma élő részévé váljon a városnak. Ne csak a villamos érvonalával, de társadalmi, politikai, gazdasági ereztével kapcsolódjon Szegedhez. Dr. Kovács József, a járási pártbizottság első titkára arra hívta fel a tanácsot, hogy figyelmeztetést adjon azok közé tartozók, amelyek nem egyhamar évnélnek el. A tanácsülés ennek tudatában vitázott s szavazott végül: egyhangúlag elfogadta a Szegeddel való egyesülésre.

A növekedés előnyei

Szőregen tegnap délután ülésezett a tanács. Több na-

pirend között az első helyen foglalkozott Szeged és Szőreg közigazgatási területének egyesítésének kérdésével. Az erről szóló anyagot Banda Menyhért tanácselnök terjesztette elő. A vitában a tanácsotagok közül felszólalt Hantos Mihály, a Csongrád megyei tanács elnökhelyettese, dr. Kovács József, az MSZMP járási bizottságának első titkára és dr. Csikós Ferenc, Szeged megyei város tanácsának vb titkára. A felszólalások után a tanácsotagok egyhangúlag igenlően szavaztak, elfogadva és kérve Szőreg egyesítését Szegeddel.

Valamennyi felszólaló tanácsotag egyértelműen szükségesnek, helyesnek tartotta a lépést. Egyiküket sem érte váratlanul, hiszen ők is régóta fontolgatták a városhoz tartozás előnyeit. Azokat az előnyöket, melyeket a nagyközség — ha korlátozottan is — eddig is élvezett. Azért, mert Szeged tömegközlekedésében van, mert összeépült a várossal. A felszólalók is elmondották, hogy legtöbbször azért költöztek Szőregre a megye más tájairól, azért telepedtek le a községben, mert Szegeden találtak maguknak munkát, mert városalakókká kívántak lenni. Vagyis lakossága számának gyarapodását és gazdaságának közönhetit Szőreg. Öröndetes a lélekszám növekedése, hiszen évről-évre jelzi: virágzó, növekedő, minden tekintetben gyarapodó a község, jövője biztos. De éppen e gyarapodás következtében egyre több víz és járda, és sok más kell, ezt pedig Szőreg önmagából nem képes biztosítani. Erre már csak városi kereteken belül van fokozatosan lehetőség.

Hagyományok és igények

Tápén tegnap délelőtti Csejte Istvánné tanácselnök megnyitójával vette kezdetét a nagyközség tanácsának rendkívüli ülése, melyet egyetlen kérdés megvitatásának szenteltek: egyesüljön-e Tápe nagyközség Szeged várossal.

A vitában a 11 felszólaló tanácsotag egyhangúlag állást foglalt a Szegedhez való tartozás szükségessége mellett. A hovatartozásról döntve megemlézték azokat a feladatokat, melyeket még a negyedik ötéves tervben meg kell oldani. Az árvizes településen utat kell építeni, a villanyt, a vizet oda bevezetni, fel kell épülnie az 50 gyermek befogadására alkalmas óvodának is. A Dózsa György és a Kossuth Lajos utcában a terveknek megfelelően a gázvezeték kiépítése ugyan csak sürgető tennivaló, s ebben az ötéves tervben kell elkészülnie a település részletes rendezési tervének is.

A következő tervidőszak feladata a művelődési otthon korszerűsítése, a szennyvíz elvezetéséhez szükséges csatornahálózat kiépítése, a gázvezeték-hálózat fejlesztése, az általános iskola bővítése és tornaterem építése. Biztosítani kell a település népi hagyományainak ápolását, éppúgy, mint az ehhez szükséges anyagi eszközöket, falumúzeumot építeni, s megteremteti a fiatalok sportolási lehetőségét. A jelenleg is működő népi együttes sikeres munkáját is támogatni kell.

A tanácsülésen felszólalt Szabó Lajos, a járási pártbizottság osztályvezetője, dr. Bozó Sándor, a megyei tanács vb titkára és Papp Gyula, a városi tanács elnökhelyettese. A nagyközségi tanács egyhangúlag elfogadta a Szeged és Tápe egyesítését szorgalmazó határozati javaslatot.

Gyálaréten a keddi este órákban döntött a tanács a közigazgatási terület egyesítéséről. A felszólaló tanácsotagok valamennyien pártját fogták a lépésnek. Felszólalt a tanácsülésen Kovács Imre, a Csongrád megyei tanács elnökhelyettese és dr. Csikós Ferenc, a szegedi városi tanács vb titkára is. Végzetül Gyálarét község tanácsa egyhangúlag úgy döntött, hogy kéri a közigazgatási terület rendezését: Gyálarét egyesítését Szegeddel.

Szövetkezeti megbeszélés

A szövetkezeti burgonyazöldség-gyümölcs kereskedelmi korszerűsítésének helyzetéről és a közeljövő feladatairól tárgyalt a Termelőszövetkezetek Országos Tanácsa és a Fogyasztási Szövet-

kezetek Országos Tanácsa elnökségének tegnapi, szerdai, együttes ülése.

Az ülésen több elhatározás született a feladatok jó elvégzésére.

Nehezebb, mint a termelés

Több üzemi párttitkárnak és gyárigazgatónak tettem föl ugyanazt a kérdést: véleményük szerint a szabad idő növelésével a dolgozók arányosan többet törődnek-e önművelésükkel? A legtöbben határozott nemmel válaszoltak, sőt voltak, akik éppen ellenkező tendenciát figyeltek meg. Sokakat — mint mondták — utóbbi időben úgy elkapott a szerzési vágy, hogy könyvet hosszú hónapokig sem vesznek a kezükbe, a színházba, moziba járást egyenesen flancnak tartják, sőt az ételtől legerugaszkodottabbak még az újságba sem néznek bele. Hogy milyen bestiális embermészárlást visz végbe az Egyesült Államok Vietnámban? Hogy miképpen alakul a közel-keleti helyzet? Hogyan oldódik meg Szegeden a lakás-, az óvoda-, a közlekedés-, vagy a művelődési probléma? Tőlük ugyan lángba borulhatna a világ; újra a nép nyakára ültethetnek egykori megnyomortóit; akár soha meg ne szűnjének a dohosvizes szuterének — csak nekik legyen telet a hasuk, és megszerezzék a luxuslakást, meg a márkás autót.

Igen, a közömbösek ellen beszéltek folyton-folyvást. A művelődési igénytelenség még csak magyarázható úgy ahogy, például a szilárd anyagi bázis megteremtésére irányuló törekvéssel, s legfeljebb mérgelődünk a sokszor döbbenetes szellemi sivárság láttán. De ha valaki rá se hederít, mi történik körülötte a társadalomban, ha teljesen hidegen hagyja a gyakran szenvedélyes vitáktól kísért nagy országépítő igyekezet, s csupán önmagának kapirgál, mint a tyúk — az ilyen magatartást nem lehet, nem szabad elfogadni, megérteni. Az egoizmus spórái sajnos, terjednek a szocializmus viszonyai között is: lám, némelyik, gátlástalan autós otthagya az út porában azt, akit elgázolt; többen húzódoznak, ha tanúskodniuk kellene az igazság oldalán, mert, úgymond, az nem tartozik rájuk; bizonyos típusok nem bánják, ha agyonveri is egyik ember a másikat az utcán, csak nekik ne legyen bajuk belőle. Vannak, akik mélységesen felháborodnak, ha meglöpi őket, és hosszadalmas prédikációba fognak az emberi aljasságról, igyekezvén ezt is a demokrácia nyakába varrni, de tőlük felgyújthatná valaki a gyárat, talán oda se figyelnének, mert azt hiszik, az nem az övék.

Az egyik nagydiák a szegedi vasöntőben dolgozott, hogy keressen egy kis pénzt a szünidőben. Még tiszta szívű emberke lévén, úgy nézte-szemlélte a dolgozókat, hogy azok egybevégnak-e az iskolában tanultakkal. Bizony alig-alig vágtak egybe. „Elnéztem — mesélte — mekkora anyagcsockolás megy ott végbe. Használják a műhelyben egy talicskát, ami szerintem nem a célnak megfelelő, mert igen hamar letörik az eleje. Ha azonban megpántolják, még nagyon sokáig bírja a strapát, de ilyesmivel úgyis szólna a kutya sem törődik. Lökik félre, az ócskavasba.” S amikor a fiú megkérdezte, miért nem használják tovább azt a szerszámot, az egyik „öreg melós” valószínűleg lehurrogta: ugyan mit vergődik vele, majd adnak helyette újat. Hát ezeket a veszedelmes közömbösségszópórákat kellene elpusztítani, mielőtt megfertőzhetnék a rendes embereket, akiket még természetes módon izgat, hogy milyen óriási

lehetőségek rejlenek a takarékosági mozgásban.

Mindenfelé építkezünk, csak az a baj, hogy csigatempóban haladunk vele. A határidők gyakran kétszer-háromszor lejtárak már, s lassacskán senki sem mérgeződik emiatt. És csak az úgynevezett kapacitáshiány az örökös késedelmesség oka? Mindenki tudja, hogy nem. Az orvosgyógyász Gyógyszerész Karának épületét is évek óta „bütykölgetik” már. A múltkor környékállást hallottam onnan kiszűrődni. Benéztek, hát ott üldögél 4—5 erős ember a sok törmelék között. Állítólag vártak valakinek az utasítására, azért adták át magukat a semmittevésnek. Tesék elképzelni, hány hasonló munkahely található jelenleg Szegeden, ahol tízen-húszan hasonló módon bratyiznak, és ezért adják nekik a fizetést. Egyszer már szótartottam a Délmagyarország nyilvánosságá előtti, hogy az ilyen munka, enyhén szólva, erkölcsstelen. Kaptam rá olyan dörgedelmes, kioktató levelet — őszintén örülök neki, hogy csak egyet —, hogy én csak ne sajnáljam azt a kicsi időt, amit a munkásember elcigarettázgat. Úgy vélem, ez a fajta demagógia egyelőre igen sok helyen úgy burjánzik, mint a dudva. Nyilvánvaló, csak elenyészően kevesen beszélnek ennyire mellé, mégis a handabandázók szövegétől zeng néha a munkahely, mert egyszerűen nincs aki leintse őket. „Akinék sokat jár a szája — hallottam valahol —, annak lassan mozog a keze.” Meg aztán többen úgy vannak vele, hadd papoljon, aki akar, attól még épül a szocializmus, különben is demokrácia van nálunk.

Az igaz, hogy demokrácia van, de — nem győzzük hangsúlyozni — korántsem mindenki számára. A demokráciából mindig csak annyit lehet nyújtani, amennyi arányban áll az öntudattal, a felelősségteljes magatartással. Következésképpen a rosszindulatú, vagy egyszerűen csak szószátyár bajkeverők alig érdemelnek belőle, a rendszer legtevékenyebb, legálódzatokosabb híveinek pedig maximális demokrácia jár. Ugyan mit mondjunk annak, aki fő munkakörét csak fél energiával látja el, mert öröklék, mellékeresetek után futkos, de ő a lehangosabb, ha soványabb fizetéskor a borítékja. A paprikafeldolgozóban mondták el: az egyik munkás, aki éjjeli műszakban dolgozott volna, hamarosan elaludt a zsákok tetején. Amikor szóltak neki, hogy tán csinalni is kellene valamit, ingerülten így reagált: mit vannak úgy oda, egész nap törtöm a kukoricát, kegyetlenül elfáradtam. Ugye milyen furcsa szerzet némelyik ember! Tudja nagyon jól, hogy elhasználtta magát, mégis besétál a munkahelyére, hogy ott fizetésért kipihenje a fáradalmait.

Igazuk van a párttitkároknak, elég nehéz a politikai munka olyan gyári munkások körében, akik kétlaki módon élnek, és fáradság, vagy az ebből eredő fásultság miatt minimális igény sincs bennük semmiféle információ iránt. Ahhoz, hogy okítani, művelni lehessen őket, hogy növekedjék felelősségérzetük, először az érdeklődést kellene bennük feltámasztani. És ez a munka alighanem nagyobb erőfeszítést kíván, mint a termelési célok elérése.

F. NAGY ISTVÁN

Módosítások az ösztöndíjrendszerben

Minisztériumi rendelkezés

A Művelődésügyi Minisztérium az elmúlt tanévben megvizsgálta az 1969-ben bevezetett új ösztöndíjrendszer tapasztalatait, és azok ismeretében néhány korrekciót hajtott végre.

Módosultak a szociális támogatás alapjául szolgáló jövedelemkategóriák. A korábbiakhoz képest a jövedelemhatárok általában 100—

300 forinttal emelkedtek.

Ezenkívül a 2500 forintot meghaladó, egy főre jutó családi jövedelemmel rendelkező hallgatók

az újonnan rendszeresített VI-os kategóriába kerülnek.

Az idetartozók pénzbeni szociális támogatásban már nem részesülhetnek, és a természetbeni szolgáltatásokat (diákotthon, menza), csak az önköltség térítésével vehetik igénybe.

Ami az egyéb változásokat illeti: a szociális támogatások keretében

havi 100 forinttal emelkedett, a I-es jövedelemkategóriába tartozó hallgatók támogatása,

és hasonló mértékben növekszik a felsőoktatási intézmény székhelyén lakók

pénzbeli szociális támogatása is. A diákotthoni ellátásban nem részesülő hallgatók közül a jövőben nemcsak az I., hanem a II. kategóriába tartozók is megkaphatják a havi 150 forintos kiegészítő szociális támogatást.

A továbbiakban például: 3,51—3,99 közötti tanulmányi átlageredmény esetén, havi 50 forinttal emelkedik az adományozható ösztöndíj felső határa. A másik lényeges változás, hogy a népköztársasági tanulmányi ösztöndíjban részesülő hallgatók

a jövőben a jövedelemkategóriájuk szerint járó pénzbeli szociális támogatást is megkapják.

Ezzel a legkiválóbakk pénzbeli támogatása maximálisan havi 400 forinttal is emelkedhet. (MTI)